

sin Indflydelse, naar det skrives Gang efter Gang, Dag efter Dag. Pressen har en stor Magt men ogsaa et stort Ansvar.

Noget af det ejendommeligste, jeg har set, fordi det kolliderer med en Bestræbelse, vi alle er inde paa, nemlig at forbedre vor Valuta, er en lille Notits i samme Blad for 22. September angaaende vor Smørekseport. I denne lille Notits skildres de danske Bønders Graadighed. Her skrives om, hvorledes vort Smørekseportudvalg har afsluttet en ny Kontrakt med England om noget forhøjede Priser, og at der er indledet et Samarbejde mellem Regeringerne i England, Tyskland og Belgien med det Formaal at holde Priserne paa det danske Smør nede, og saa slutter Artiklen saaledes: „Vore Agrarers Graadighed er altsaa nu saa ublu, at den tvinger de argeste Modstandere under Verdenskrigen til Samarbejde mod det danske Landbrugs Udplyndring af alt og alle.“ Saadan ser man paa det, at vi her hjemme søger at faa saa meget for vor Hovedkseportvare som muligt for derved at forbedre det danske Samfunds Stilling, forbedre vor Valuta. Man maa huske, at det er ikke alene Storbønderne, som man ynder at sige, som producerer Smør. Det gør sandelig ogsaa Husmænd og de mindre Gaardmænd; det er netop det, der spiller den største Rolle, og det er der, Fødevarerproduktionen betyder mest. Husmanden og Gaardmanden spiser ikke det Smør, de producerer, men sælger det gladelig til England til den høje Pris og køber Margarine, der meget vel kan erstatte det, til den lille Pris. Jeg kan ikke indse, at vi samfundsmæssigt har nogen som helst Skade af, at Smørret sælges til den højst mulige Pris.

Netop med Hensyn til Eksporten af Landbrugsvarer er der rettet de heftigste Angreb paa Kornloven og paa den Mand, der nu staar i Spidsen for Landbrugsministeriet, og som har udarbejdet og gennemført Kornloven. Det er ikke alt sammen lige lødigt, hvad der er fremsat. Jeg læste saaledes under Valgkampagnen i Holbæk Amts Socialdemokrat for 18. September, et socialdemokratisk Blad, der er en Aflægger af den store „Social-Demokrat“ og derfor har fælles Artikler med denne, under en mægtig fed Overskrift, at Landbrugsminister Madsen-Mygdal nu vilde forære Hvededyrkerne 20 Mill. Kr., og derfor, skrev man længere nede, stiger Hvedebrødet nu. Ja, det var ikke nok med de 20 Mill. Kr. Det blev udviklet i Artiklen, som altsaa skulde bibringe socialdemokratiske Vælgere sund

og god Viden, hvorledes Hvedeprisen automatisk vilde stige, saaledes at det ikke blev 20 Mill. Kr., men 30 Millioner. Denne automatiske Stigning af Hvedeprisen er ganske ud i det blaa, det findes der aldeles ikke noget om i Kornloven. Men saa staar der noget ganske ejendommeligt — den tror jeg kan kun bruges i Byerne, den kan socialdemokratiske Læsere ude paa Landet ikke fordøje —, nemlig at det var en Foræring til Storbønderne; thi „som bekendt dyrker hverken Husmænd eller Smaabønder Hvede“. Det har jeg aldrig vidst af. Jeg har færdedes en Del paa Øerne i de bedre Egne, hvor Hvede dyrkes, og jeg har set den dyrket saavel i det lille Landbrug som i det større. Det er kun et Spørgsmaal om Jordens Kultur og Bonitet og aldeles ikke om, hvor stort Jordarealet er. Men der var altsaa antydet, at det var galt, at man havde forhøjet Hvedeprisen. Hvis man skulde drage en fornuftig Slutning deraf, maatte det være den, at man skulde nok forhøje Rugprisen — for den var ikke nævnt med et Ord —, men ikke Hvedeprisen. Men hvad vilde Resultatet være blevet? Resultatet vilde uvægerlig være blevet, at Hvedearealerne var blevet indskrænket stærkt og Rugarealerne udvidet, og vi var kommet til at sidde med lidt eller intet Hvedebrød, og det kunde aldrig i Verden gaa. Man kan selvfølgelig aldrig gøre andet end sætte det aldeles lige. Men her skulde det fortælles, at det var Landbrugsminister Madsen-Mygdal, der forærede Storbønderne 20—30 Mill. Kr.

Det ærede Medlem Hr. Hækkerup havde snarere fat i den rigtige Ende. Han er mere konsekvent, idet han i sin Tale anker over, at de danske Brødkornavlere ved Kornloven i Aar faar 65 til 70 Mill. Kr. mere end i Fjor. Det er rigtigt nok. Han anker over, at det ikke alene er Hvededyrkerne, der faar mere, men ogsaa Rugdyrkerne, og han siger, at det, de fik i Fjor, var tre Gange mere end før Krigens. Nu ved alle og enhver, der har fulgt Kornlovsdebatten baade her og siden ude i Landet, at det er aldeles nødvendigt at give en saadan Pris for Brødkornet, at der kan ske Ombytning med Foderkorn. Det kunde man ikke komme udenom. Hvorledes saa denne Ombytning skal ordnes — der var jo stærk Stemning i visse Partier for en direkte Ombytning med Majs —, er noget, man kan strides om, men man kan aldrig komme udenom dette Kærnepunkt, at man maa give en saadan Pris for Brødkorn, at de, der vil,